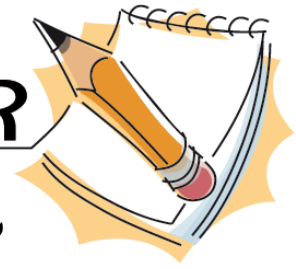

דף חדש

שיעור פתיחה לכיתות ה' ו'

היום כן! / כע יום יכוד דהיות דף חדש

פתיחה: דף חדש

נבחר באחת הדרכים להגיע למושג "דף חדש":

- נציג דף ריק ונבקש מהבנות להגדיר מה זה: מלבן, דף, קריעת ים סוף (כמו בציור של הרשילה...)
- שירה של א. מרגלית: "היא כדף החדש שתקוה וחשש..."

מתי יש לנו הזדמנות לפתוח דף חדש?

- ✓ בתחילת שנת לימודים חדשה
- ✓ בתחילת שנה חדשה
- ✓ כשעוברים מקום
- ✓ כשעוברים דירה
- ✓ כשחוזרים בתשובה
- ✓ כשמחליטים להשתנות
- ✓ כשאחות גדולה עוזבת את הבית ואני מקבלת מעמד חדש

ועוד...

איך מרגישים כשפותחים דף חדש?

התרגשות, תקווה, מתח, ציפיה, חרטה, חשש

מה קורה למעשה? האם הדף נשאר אכן חדש?

לצערנו לא תמיד. ההתרגשות של ההתחלה חולפת, ואז לא קל להתמיד בהנהגה החדשה, לשמור על הדף שלא יתלכך.

איך אנחנו מגיבות אז?

סיפור / להפוך דף

גילה המאירי

"בארבע אצלי, רחלי?" שבי ורחלי חזרו הביתה ביחד, כמו בכל יום. רחלי משכה בכתפיה. "הכנתי שיעורים בכיתה, כל התשובות היו כתובות בדף שהמורה צילמה מספר, לא ראית?"

"אה", שבי שיחקה ברצועה שהשתלשלה מכתפית הילקוט. לא, היא לא ראתה, לא ניסתה, אפילו. בשבילה שיעורי בית זה משהו רציני, שצריך לשבת עליו בשקט ובנחת. היא לא מצליחה לקלוט כלום בהפסקה עם כל הרעש מסביב. רחלי מוכשרת.

"הספקת גם לקשט? ולהדביק את העיטור שהחלטנו עליו? ולצבוע? ולהדגיש כותרות?" ערכה של עיטורים נשארה להן מהחוג לעיצוב אלבומים, ושתיחן החליטו להקדיש אותה למחברות החדשות. פינות אלגנטיות לכל עמוד או עיטור מסוגנן בין שאלות לתשובות יעניקו למחברת מראה אחר ומיוחד.

רחלי לא ענתה. בשבוע שעבר ישבו יחד והכינו שער גרפי מעוטר וגם פינות לעמודים הראשונים. היה נעים לעבוד עם שבי, ונעים עוד יותר ליהנות ממראה המחברת המוכנה. אבל היום... כבר אין לה חשק לזה. די, אין טעם. אתמול מיהרה והכניסה את המחברות לילקוט בבת אחת, ומחברת יהדות התעטרה באוזן חמור גדולה. העט הסגול הזוהר שקנתה מהכסף שלה נזל וטפטף לה על שני עמודים. "לא אכפת לי לבוא", אמרה בסוף, "אבל המחברת שלי כבר לא יפה, ולא שווה לי להשקיע בה יותר."

"למה?" שבי התאכזבה, הכי נחמד לקשט וליצור בשתיים, "מה קרה למחברת?"

"סתם", רחלי התיישה על הספסל שמתחת לבניין שלה, מחכה להסעה שמחזירה את נתי, "אוזן חמור וכתמי דיו, כבר לא מחברת חדשה ומושלמת ויפה. מה לעשות? ככה זה אצלי."

שבי פתחה את הפה וסגרה אותו בלי לומר כלום. בדיוק אז הגיע הטנדר, ורחלי מיהרה אל שפת המדרכה ותפסה את נתי בשנייה שירד. "שלום!!! איך היה בחיידר? להתראות, שבי, אם את צריכה עזרה בשאלות – תתקשרי, בשמחה." שבי הלכה.

נתי ניגה על המדרגות ורחלי עלתה אחריו לאט. תמיד זה ככה. היא מתכננת ומתלהבת, ושוכחת ששום דבר לא מחזיק מעמד יותר משבוע. כמה שנים היא מתארגנת ללימודים כמו אל מאורע מרגש? חמש? יותר. גם לפני הגן היו לה הכנות; שטפה את התיק בקערות מי סבון וקרצפה אותו במברשת קשה. "יותר אני לא גוררת אותו על המדרכה!" הבטיחה לעצמה, "וגם לא מכניסה שאריות לחם בלי שקית." את הסרטים החדשים שקיבלה מאמא שמרה במגירה והתכוונה להחזיר אותם לשם כל יום לפני האמבטיה, שלא יאבדו. ומה? כלום. אחרי שבועיים כבר נמרחו פסים אפורים על תחתיתו הוורודה של התיק, והפתק שהביאה לגננת אחרי שבת היה מוכתם מפיסת לחם בטחינה שהחזירה לתיק בלי שקית. סרט אחד אבד בדרך חזר מהגן, אז אמא גזרה את השני לשתי פיסות קצרות. גם הן לא שרדו יותר משבוע.

לקראת כיתה אל"ף היתה ההתרגשות בשיאה. סבתא קנתה לה ילקוט גדול ונוח, "שיהיה לך קל להיות חרוצה!" ורחלי הנהנה ברצינות והצהירה: "אני הולכת להיות מאוד חרוצה, סבתא, הכי! ולא רק בכיתה א', גם בכל הכיתות!" כשהיא נזכרת בזה היא מסמיקה. דווקא בכיתה א' מאוד השתדלה, אבל הכתב שלה היה מחריד ועקום. רק העמודים הראשונים של כל מחברת היו מקושטים ומסודרים, אחר כך כבר לא היה לה חשק. הכתב ממילא קלקל הכל, ועוד פס צבעוני או ציור כבר לא יכלו להוסיף הרבה בעיניה.

כל שנה זה ככה. כל שנה היא מתחילה מחדש כמו טפשה. עוטפת מחברות בעטיפה חלקה ונקיה כאילו הן עתידות להישאר ככה עד חודש תמוז. מחדדת עפרונות בדיוק במידה המתאימה שיהיו חדים מספיק אבל לא יישבר להם השפיץ, והכתב יהיה דק ויפה. עובדת לכתוב שם ומשפחה על פסי מדבקות צרים ולסמן את כל מכשירי הכתיבה במדבקה שעליה דבק סלוטייפ, שלא תיפול. כותבת לאט וברור, מותחת קווים בעזרת סרגל, מדביקה שכפולים בצורה מדויקת ורק בדבק סטיק. כל שנה היא בטוחה שהשנה – יהיו לה מחברות יפות, מסודרות, כאלה שהמורה בסוף השנה מבקשת אותן ומחמיאה: "יהיה לי נעים וקל ללמד מתוך המחברות היפות שלך, רחל, תוכלי להשאיל לי אותן לשנה?" כל שנה היא בטוחה, שהפעם – יהיה הכל שונה.

וכל שנה היא מתאכזבת מחדש.

אולי הגיע הזמן ללמוד לקח?

כל כך מהר מתקמטות המחברות, עפרונות מתגלגלים ונאבדים, והשם שכתוב עליהם לא עוזר להם לחזור. פירוורים של חידודים מלכלכים דף כתוב במחברת. אפשר לנסות לנקות את הדף בעזרת מחק לנן איכותי. אבל בשלב הזה כבר אין לה סבלנות. בשביל מה? מחברת עם אוזן חמור ועם כתמי דיו מעט שנוזל, לא נורא, שיהיו גם כתמים אפורים, זה דווקא מתאים.

נעצור כאן.

נתאר את דמותה של רחלי:

מוכשרת, תלמידה טובה, בעלת ידיים טובות, דורשת מעצמה, מוכנה להשקיע, חותרת לשלמות

מה היו הציפיות של רחלי לפני תחילת השנה?

מהן הציפיות שלה עכשיו, שבוע אחרי תחילת השנה?

מה קרה בדרך?

האם אנחנו מסכימות אתה?

פעילות:

כתיבת מכתב לרחלי – כל בת כותבת את דעתה: מבינה, מצדיקה, מזדהה, מציעה לה איך לנהוג,

התסכול של רחלי מובן מאוד. אין כמו מחברת יפה, לבנה, דקה וחלקה. אחרי קימוט וזילות זה כבר לא זה.

יש עוד מצבים רבים שבהם אנחנו מרגישים שזהו, זה כבר לא זה:

- ✓ הגעתי לכיתה חדשה ועניתי תשובה לא נכונה
- ✓ עברנו דירה וכבר ביום הראשון הרעשנו לשכנים בכדור
- ✓ מורה חדשה נכנסה לכיתה ואני צחקתי כמו תינוקת – די. זהו, אין לי סיכוי. החמצתי.

המשך הסיפור:

"רחלי, רוצים אותך בדת!" רחלי הניחה את הספר הפוך על הספה וקמה בלי חשק. באמצע המתח!

שבי! "מה קרה?"

שבי הסמיקה. "אני מפריעה לך?"

"לא, מה פתאום, סתם, התפלאתי." נתי ושלושה חברים שיחקו תופסת בסלון ובהול. "בואי נרד למטה." ביקשה שבי, "רועש כאן מדי."

גדר שפעם היתה לבנה אירחה אותן בשקט. "חשבת, היססה שבי והרימה אל רחלי עיניים מקוות, "את כל כך מוכשרת, וחרוצה, ויש לך ידיים טובות. זה מעצבן שהעט נזל והכריכה התקמטה, אבל..." רחלי קמה. עוד פעם המחברת? די, הן יכולות להמשיך להיות חברות גם בלי לקשט יחד מחברות. למה זה כל כך חשוב?

"רחלי, שבי קמה אחריה, "במחברת יש הרבה דפים. בכל מחברת. למה... למה שלא תהפכי דף?"

רחלי קימטה את מצחה. "ברור שאני הופכת. אני לא מבינה מה את רוצה. אם נגמר המקום או מתחילים נושא חדש – הופכים דף, ברור!"

"אז זהו, שבי הרגישה שהמילים בורחות לה. הלואי שרחלי תבין. "את בכלל לא צריכה להסתכל על הדף של אתמול. תזרקי את העט שנזל, תהפכי דף, והנה יש לך עמוד חדש ולבן בדיוק כמו שרצית, עמוד למלא אותו, לקשט אותו, להשקיע בו, את מבינה? אם מסתכלים כל הזמן על הדף הלא יפה של אתמול רק מפסידים, את לא חושבת?"

מהו הרעיון של שבי?

מה החידוש? האם זה לא ברור שהופכים דף כשצריך?

מהי הכוונה מאחורי הדברים?

המשגיח מלייקווד, ר' נתן וואכטפויגעל, נשאל פעם: מה לעשות אם בסדר אי לא למדתי כלום?

מה היינו חושבות שיענה?

להצטער, להתחרט, להחליט...

אמר: לבוא לסדר ב', לשכוח מהכל וללמוד בחשק ובשמחה. דף חדש.

כל יום הוא יום חדש.

כל רגע הוא חדש.

הבריאה מתחדשת בכל יום, "המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית"

גם אנחנו מתחדשים בכל יום, מקבלים נשמה צחה וטהורה, ופועלים אתה.

אם נחשוב על כתמי הדיו של אתמול – לא יישאר לנו מרץ וחשק להשקיע היום. שבי מייעצת: להפוך דף.

מהי המשמעות?

לדבר יפה עם השכנים ולהתיידד אתם, להתנצל על הרעש של אתמול.

לשבת ברצינות כשהמורה נכנסת – אני יכולה לשכוח מהצחקוק של אתמול וגם היא.

לפתוח סידור ברצינות ולהתפלל מילה במילה בלי קשר לתפילה של אתמול.

החפץ חיים סיפר משל על נערה ענייה שעמדה בשוק ומכרה תפוחים. עברו שם פרחחים, הפכו לה את הדוכן וכל הפרות התפזרו. העוברים ושבים התחילו לחטוף לעצמם תפוחים, והנערה רואה, ואין בכוחה לעצור אותם. עבר שם פיקח אחד ואמר לה: "כולם חוטפים – חטפי גם את! את לא יכולה לעצור אותם, לפחות קחי לעצמך מה שתספיקי."

גם אם היצר חטף לנו את רוב התפילה, הגענו כבר לסוף שמונה עשרה ו-אוי! שוב לא זכינו להתכוון... נתחיל מהרגע הזה! דף חדש אפשר לפתוח בכל רגע נתון. ננסה לתפוס ולכוון במה שנשאר.

לא משנה מה היה אתמול / גילה המאירי

אתמול, בלי רשות, במטבח

מזגתי מיץ לכוס זכוכית

והכל נשפך.

אמא מצאה

רצפה עם כתמים

שולחן מלוכלך

וכוס שבורה בפת.

אתמול בחצר

רבתי עם חבר

לא רציתי לוותר.

צעקתי שלא נשחק יחד יותר

והלכתי לחפש חבר אחר.

אתמול בשיעור

הגעתי באיחור

ולא היה לי סידור.

הכל היה אתמול.

היום יום חדש.

היום אני זהיר, מוזג לכוס ניר.

היום אני חבר, יורד למטה ונשאר

היום אני זוכר סידור

וגם מקשיב לכל שיעור.

ומה אם לא אוכל?

ומה אם גם היום יצוץ מכשול?

אני פשוט מניח דף חדש מעל

מתחיל שוב מחדש

וזה הכל.

כל בת הגיעה עם הרבה רצון טוב, החלטות ושאיפות. חלק יתממשו, וחלק – לא מיד. גם אם תכננתי להקפיד על הכנת שיעורי בית ויום אחד זלזלתי – זו לא סיבה להמשיך לזלזל. כל יום אפשר לפתוח דף חדש. גם אם החלטתי להתפלל מהסידור וזה לא הלך היום – זה ילך מחר, בעזרת ה'.

באלול עיקר העבודה שלנו: "עשה טוב!" כל יום מחדש, כל רגע מחדש, להספיק, לנצל כמה שיותר לכתוב המון שורות מלאות משמעות ותוכן בדפי ימינו. הלוואי נזכה לשמר מעט מההתרגשות והנכונות של ההתחלה ונחדיר לעצמנו בכל יום: היום – דף חדש.

שיר – במנגינת "יש אמונה"

בחוף מחשיך, נמוג היום, דקה ועוד דקה
ליד חלון, השמש עוד מעט כבר ותשקע
את כנפיו יפרוש הליל
את חוששת, מבכה
יום עבר, כמעט נגמר, וקופתי ריקה

פזמון:

גם אם נגמר היום וחמק

איש לאחיו נאמר חזק

כי זורח המחר ואפשר בו לתקן

ללמוד לקחים לומר "היום כן!"

גם אם חמק היום ונגמר

נביט לקצה האופק, נחפש

כוכב שחרית את דרכו מפלס

יום חדש נולד, לעולם לא מאוחר.

נספח: או שיעור בפני עצמו:

חודש אלול – ימים של התחדשות מיוחדת

כל יום הוא יום חדש, בפרט בתקופה הזו, שבה יש לנו כוחות מיוחדים של התחדשות. אנחנו קיבלנו מתנה מיוחדת עוד יותר: היכולת לתקן את הדף של אתמול.

פעילות: נזמין תלמידה ליצור ציור על פוליגל בעזרת סיכות בעלות ראש צבעוני. אם נרצה לתקן – נוציא את הסיכות, אבל... נשארים חורים.

קיר חלק / חני לוריא

"תומס אוליבר ויליאם לינגטון, יורש העצר!"

הנער הרים זוג עיניים משועממות. "מה יש?" שאל בקול לאה.

"תומס אוליבר ויליאם לינגטון, יורש העצר!" הזדעזע המחנך, סר אנרי פינגלונד, "עליך לומר: 'כן, אדוני'".

"נמאס לי!" הודיע יורש העצר הנכבד והניח את רגליו המלכותיות על משענת הכסא, "אולי תפסיק לקרוא לי בשם כל כך ארוך ותקרא לי פשוט: תום".

"תומס אוליבר ויליאם לינגטון, יורש העצר!" הזדעזע סר אנרי פינגלונד בשנית, "הרי 'תום' הוא שם המוני, של דלת העם".

"אז מה?" התריס הנער והעיף את נעל ימין שלו אל עבר המיטה, "הרבה יותר נחמד להיות שייך לדלת העם. נמאס לי מכל הגינונים והנימוסים והאיסורים וההגבלות והאזהרות והגערות וה-"

המחנך הנכבד לא אצר כוח לשמוע את דברי ההבל המחרידים. הוא עזב את הנער באמצע הנאום וברח כל עוד רוחו בו.

תום הסורר גיחך חרש. יופי, גם הוא הלך. עד עכשיו הצליח יורש העצר המופרע לגרש עשרות אומנים ומחנכים. כעת הצטרף גם סר אנרי אל הרשימה המכובדת של מחנכים שהתפטרו.

נו, גם היום יקרא לו אביו המלך ויוכיחו על פניו וישאל בכאב: "מה יהיה אתך, ילדי? איך תדע לנהוג על כסאי ברבות הימים, אם אינך מטה אוזן קשבת לדברי המחנכים, ועושה אתה אותם ללעג ולקלס?"

המחזה הזה לא יהיה נעים, לגמרי לא, אבל תום יודע מן הניסיון שגם זה לא יעזור. הוא חפץ בחיי בטלה ושעשועים, והתפלשות בבזך יחד עם בן הכובסת קורץ לו הרבה יותר משיעורי החינוך המייגעים ולימודי המתמטיקה המפרכים.

ולא מעניין אותו כלום. הוא לא אשם שנוולד למלך ולא לסבל מן השוק. מותר לו לחיות את חייו כפי הבנתו.

המלך, אכן, היה מיואש. כאשר הגיש סר אנרי פינגלונד את התפטרותו, נשא המלך את עיניו העצובות ותלה אותן בפני יועצו. "מה ניתן לעשות עם הנער?" שאל בצער, "הוא מתיש את מחנכיו ואינו מטה אוזנו לדברי מוסר. לא הבטחות ולא איומים, לא פרסים ולא עונשים – שום דבר לא עוזר".

היועץ המלכותי שקע במחשבות. לבסוף אמר: "לפני שנים רבות שמעתי על מחנך מופלא, שלו שיטות חינוך מיוחדות במינן, הפועלות דווקא על נערים עקשניים. סיפרו שיש לו מאה אחוזי הצלחה, ושהשיטה שלו אמנם לוקחת זמן, אך מניבה פירות".

"אולי ננסה אותו?" ניצתו עיני המלך בתקווה.

חיש קל ניתנה הוראה לכל בלדרי המלך לפשוט על הממלכה ולבלוש אחר המחנך המופלא, למוצאו ולהביאו אל בית המלוכה. ואכן, לא ארכו הימים וסר בונדי הגיע אל הארמון.

סר בונדי היה אדם מבוגר, בעל שער שיבה גולש ועיניים כחולות עמוקות וחודרות הישר אל הלב – כך, בכל אופן, חש יורש העצר. כאשר התבונן בו המחנך החדש בפעם הראשונה, חלף רעד בגוו של הנער, והוא חש כאילו קוראות העיניים את מחשבות ליבו.

"יהיה קשה להסתדר עם המחנך החדש, חשש הנער, 'הוא יעניש ולא יוותר, חיים קשים צפויים לי'.

אולם, למרבה הפלא, לא דבר סר בונדי על עונשים ולא הזהיר אזהרות ואף לא הרבה באיומים. רק זאת אמר: "הבט, נערי. עליך ללמוד את נימוסי המלכות וגינוני האצולה, וזאת נעשה בין אם תרצה ובין אם לאו, בין אם ייקח הדבר חודש אחד ובין אם ייקח שנים ארוכות. רק זאת תדע: בכל פעם שהתנהגותך תסטה מן הדרך הנכונה, בכל פעם שבה תעשה מעשה משובה – לא אוכיח אותך, אף לא אתרה בך – רק אנעץ מסמר על הקיר בחדר משכבך".

מסמר? על הקיר?

יורש העצר הביט במחנך הקשיש והתקשה להסתיר את חיוך הלעג שעלה על שפתיו. את מי מעניינים המסמרים שלו בכלל? אוהו, חיים נהדרים צפויים מעכשיו! אף אחד לא יקרא באוזניו את הקריאה השנואה: "תומס אוליבר ויליאם לינגטון, יורש העצר!" בקול חרד או נרגז או תמה ונחרד, אף אחד לא יאיים עליו בעונשים ולא ירדוף אחריו עם ספרי לימוד משעממים. הידד! הקץ לחיים הקשים!

בשלב ראשון פשט יורש העצר את בגדיו המלכותיים והלא נוחים ובחר מן המלתחה את חליפת הרכיבה הנעימה למגע. המשרתים הביטו בו בעיניים פעורות לרווחה: הרי לא נשמע כדבר הזה, להסתובב בתוך הארמון בבגדי רכיבה! המשרתות ראו אותו וצחקו חרש, כי המראה היה משעשע ביותר; השרים ראוהו והעו את פניהם במורת רוח; הוריו אצרו בכוח את בקורתם ולא אמרו מאום, סומכים על המחנך החדש שיפעל את פעולתו.

ומה עשה המחנך?

מאומה. סר בונדי רק הלך אל חדר השינה של יורש העצר ונעץ מסמר בקיר שמול המיטה המלכותית.

תום הסורר ראה את המסמר ופרץ בצחוק. נו נו, כעת יהיה לו מקום נוסף בקיר לתלות עליו תמונה...

אחר כך העז הנער וחלץ את הנעליים היפות והלוחצות. ומדוע לא ילך יחף כמו בני המשרתים? הרבה יותר נעים ונוח, במיוחד בימי הקיץ הלוהטים.

ושב – המשרתים נבעתו, המשרתות גיחכו, השרים נחרדו והמלך והמלכה כמעט התעלפו, והמחנך נעץ מסמר נוסף בקיר.

מעשי תעלוליו של יורש העצר החצוף הלכו וגברו. הוא התרוצץ בחצר עם ילדי המשרתים, קרא כמותם תרועות צהלה וחיקה יחד עימם קרקורי תרנגולים ונביחות כלבים ויללות חתולים. בשולחן הסעודה התעלם מכל הכללים ואכל מכל הבא ליד, עד כי המלך המבוויש ציווה עליו לא לאכול יותר על שולחנו עד שיחזור לנהוג כבן מלך.

הוא לא רצה לנהוג כבן מלך. היה לו נח ונחמד ונעים במיוחד להתנהג כמו שהוא רוצה, ולא כמו שדורש ממנו המעמד. הוא עשה מה שעלה בדעתו בלי להתחשב באף אחד, וסר בונדי היה עסוק מאד, ומלאי המסמרים בארמון הלך ואזל...

בכל ערב, כשנכנס הנער אל חדרו, השתדל להתעלם מן הקיר שמול המיטה שלו. לא היה נעים להתבונן בקיר שזור המסמרים, והוא פשוט עצם את עיניו ולא הביט בו. כאילו כך ייעלם הקיר הנורא מן החדר.

אולם בחלומותיו סייטו אותו המסמרים. הם רדפו אחריו ודקרו אותו וצחקו לו בקול רם, הם בזו לו על התנהגותו וכעסו עליו, בן סורר ומורה, הממרר את חייהם של הוריו הטובים.

בבוקר היה מתעורר ובורח מן החדר כל עוד רוחו בו, משקיע עצמו במשחקי תעלולים, ויודע שברגעים אלו עסוק המחנך בנעיצת מסמרים נוספים בקיר שמול המיטה שלו.

עד שיום אחד הוא נשבר. נכנס אל החדר כשהוא עדיין מתנשם ומתנשף לאחר משחק "תופסת" סוער במדור הטבחים, ולפתע ראה מול עיניו את הקיר – הקיר הנורא, עמוס כולו במסמרים עד אפס מקום.

המראה המם אותו. מידי הרבה זמן התעלם מן הקיר, וכעת ניבט אליו הקיר ועליו המסמרים הזועמים, אלו שרודפים אחריו בלילות, והוא לא ידע את נפשו.

אחוז סיוט ובחילה יצא יורש העצר מן החדר והלך לחפש את מחנכו. הוא חיפשו בכל רחבי הארמון, ולא שת ליבו למבטים ולשאלות. "מה קרה לו?" תהו כולם, והוא לא ענה להם, רק תר בקדחתנות אחר סר בונדי, כאילו בו ורק בו תלויים חייו.

לבסוף מצא אותו. יורש העצר נפל לרגליו בדמעות וקרא: "הוי, אדוני, מה אעשה? הקיר מלא במסמרים עד אפס מקום, והמסמרים דוקרים אותי ורודפים אחרי בחלומותי. איני מסוגל עוד. אנא! מה אעשה?" והוא פרץ בבכי קולני.

המחנך הביט בו, ושוב חש הנער כאילו חודרות העיניים החכמות עמוק אל תוך ליבו. "יש לך אפשרות אחת", אמר בקול שקט, "אם תשנה את התנהגותך, אם תשפר את מעשיך – אוכל להוריד את המסמרים. כנגד כל מעשה טוב שלך – אוריד מסמר אחד. אם תתמיד בהתנהגותך הטובה, יהיה הקיר לבסוף ריק ממסמרים."

יורש העצר הרים את עיניו שטופות הדמעה והתבונן במחנכו בהקלה. האמנם? יש דרך לתקן את המעוות?

הוא מיהר אל חדרו, עצם את עיניו כדי לא לראות את הקיר המחריד וגימש דרכו אל הארון. אחר כך חיפש את בגדיו הישנים, אלו שזנח מאחוריו לטובת בגדי הרכיבה הנוחים, ולבשם. נכון, הבגד המלכותי לא נוח במיוחד ודי מחמם, אבל בן המלך לא שת ליבו לזוטות שכאלו; אחר נעל את נעליו, אלו שלחצו והציקו לו בעבר, וכעת נדמה היה לו כאילו הן המנעל הנוח ביותר בעולם.

והמחנך הלך בעקבותיו והחל לתלוש את המסמרים. מסמר ועוד מסמר הוסרו מן הקיר, ויורש העצר החל להתעודד.

בימים הקרובים ראו כל דרי הארמון את השינוי הכביר שחל בנער. הוא שב להשתתף בסעודות יחד עם הוריו, ונהג לפי כל כללי הנימוס וגינוני הטקס; הוא השקיע את כל מרצו בלימוד, והרבה דעת והשכל; הוא נהג בחן רב והורשה להצטרף אל המלך בעת קבלת האורחים היומית; הוא זנח לאנחות את ילדי המשרתים ולא סר עוד אל החצר האחורית ואל הבוץ, חביבו לשעבר.

והמחנך היה עסוק מאד, והקיר התרוקן לאיטו מן המסמרים, והחלומות של יורש העצר החלו לקבל גוון ורוד יותר, והוא כבר לא ברח בכל בוקר מן החדר שלו כדי לא לראות את הקיר.

עד שיום אחד בישר לו המחנך בשמחה, שהקיר ריק. כל המסמרים הוסרו ממנו.

"יום שמחה הוא לך", חייך סר בונדי אל בן המלך האצילי, "הוכחת כי מסוגל הנך לנהוג כשורה ולחיות כפי שדורש מעמדך. כל הכבוד!"

יורש העצר רצה לשעוט בריצה אל חדרו ולחזות בפלא, אולם זכר את מעמדו ואת דרישות הנימוס ועלה אל חדרו בצעד אצילי ולא נמהר.

ובהיכנסו אל החדר עמד מול הקיר ולא ידע את נפשו. נכון, הקיר ריק ממסמרים, אך כולו מלא חורים! כל מסמר הותיר בקיר רישום מפליל, וגם לאחר שהוסרו כל המסמרים נותר הקיר מחורר לחלוטין.

"אני רוצה קיר נקי ושלם, בלי סימנים שינציחו את מעשי הרעים", בקש ממחנכו.

סר בונדי פרש את שתי ידיו בחוסר אונים. "זאת אין ביכולתי לעשות. חטאת ופשעת, ואף כי שבת מדרכך הרעה – לעד יישארו החורים בקיר. לנצח".

אשרינו מה טוב חלקינו!

החוזר בתשובה – נמחלים עוונותיו. לא קיר מחורר נותר מאחוריו, כי אם קיר לבן וחלק, צח ובוהק. כלי זכוכית כי נפל, גם אם יתוקן – שוב לא יהיה כבעבר. סימני השבירה יותירו את רישומם בו לעד.

אולם, השב בתשובה שלמה – מוחק לו הקדוש ברוך הוא את כל עוונותיו, והרי הוא ככלי חדש. דף חלק נפתח בפניו.

אשרינו!

מתנת התשובה היא התחדשות מעל לטבע. לתקן את הדף הישן.